

гледать и да му ся радватъ освѣнъ за малко врѣме.

Мерона. — Да, той ся изгуби наскоро отъ очитѣми, нъ, сърдцетоми не е прѣстанвало никога отъ да го гледа когато си напомня думитѣ на Нарбасъ. “Ежистъ е достоенъ да носи кръвта и имято на Алсидъ и да бѣде сынъ на Кресфонть, и че азъ трѣба да ся надѣвамъ на него, но да ся боія отъ злата цѣль на Полифонть.”

Исменія. — Да, вы трѣба да узнайтѣ цельта на Полифонть, и трѣба да земите въ рѣце оправленіето на Имперіята.

Мерона. — Защо ми е Имперія? защо ми е животъ ако нѣмамъ вѣче сынъ, защо ми е този злощастенъ день, въ който сопругътъ ми прилъстенъ отъ смъртнытъ и отъ боговетѣ, погубися отъ завистливы рѣще!... О безвѣртсво! О злодѣяніе! О гибелный день на свѣтътъ! Азъ чувамъ още тия плачевны гласове. “Избавете царьтъ, сопругатаму и неговитѣ сынове.” Кървавитѣ тия стѣны, явяватъ ся още прѣдъ очитѣми, изгоренытъ враты на палатитѣ който ми ся виждатъ още да пушатъ непрѣдстанватъ отъ да блѣщятъ на очитѣми като че горятъ, гласоветѣ на невиннытъ струвамися като да выкатъ още